

ΚΥΨΕΛΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

προπληρωτέα

Ἐν Ἑλλάδι: Δρ. ν. 6.

Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρ. . . . 40

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΘΟΩΝ ΠΕΤΤΖΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'.—ΦΥΛΛ. 7.

ΑΡΙΘΜΟΣ 31

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 10 Μαρτίου 1886

ALLA MAESTÀ

DI

UMBERTO I

RE D' ITALIA

Goito e Peschiera alla regal tua cuna
Un di sorriser con mertato orgoglio,
E nel corruccio di crudel fortuna
Udisti di Novara il gran cordoglio.

Nella tenzon della fedel laguna
Mostrasti poi come si merta un soglio,
E la tua patria alfin libera ed una
Te l' offerse raccolta in Campidoglio.

Or Tu, che sai dei servi il rio tormento,
Di lor speme delusa il furor vano,
E l'esultar d'un popolo redento,

Rammenta, o Grande, il sommo Genitore,
Porgi alla Grecia la scettrata mano,
E del tuo padre ancor sarai maggiore.

R. MARZOCCHI.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ
A. S. M. IL RE UMBERTO.

Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἀγωνίας, ἥτις συνέχει τὸ ἔθνος ἡμῶν ἐν τῇ παρούσῃ ἐποχῇ, ὅτε τοῦτο κυμαίνεται μεταξὺ τῆς ἐμπολέμου στάσεως τῆς κυβερνήσεως ἡμῶν καὶ τῆς ἐκτάκτου καταπιστευτικῆς συμπεριφορᾶς τῶν Δυνάμεων πρὸς ἡμᾶς, ὑψοῦνται ποῦ καὶ ποῦ φωναὶ ἐνθαρρυντικαί, ἀνακρούσεις θουρίων, ἰκεσίαι πρὸς τοὺς Δυνατοὺς, πάντα συντελοῦντα ὅπως ποικίλωσι τὸ περίεργον, σιγηλὸν ἔνεγκε τῷ παρόντι, δόξαμα ἕπερ ἢ συμπάσα Εὐρώπῃ διχοπραματίζει. — Ἡ «Κυψέλη» ὅσον τὸ ἐπ' αὐτῇ μετέσχε, χάρις τοῖς συνεργάταις αὐτῆς τῆς ποικιλίας ταύτης. Καὶ σήμερον δὲ μετὰ μεγίστης ὕψης χαρᾶς σπεύδομεν εἰς τὴν δημοσιεύσιν τοῦ ἐν τῇ πρώτῃ ἡμῶν σελίδι δημοσιουμένου ποιήματος. Τοῦτο δὲ πράττομεν μετὰ ἔτι μείζονος χαρᾶς, τὸ μὲν διότι ἀπευθύνεται πρὸς ἐσπευμένῃν κεφαλὴν, Ἡς τὰ εὐγενῆ καὶ ὑψηλὰ αἰσθητά, ἕπερ τοσοῦτον πασιφανῆ διὰ τῆς ἐν Ναπολεὶ διαγωγῆς Αὐτῆς κατεστήσατο, ἐγκαιρὸς ἐπιμήθη ἢ «Κυψέλη» δι' ἐκτάκτου αὐτῆς ἐξυμνήσατο παρακρήματος πρὸς Κεφαλὴν Ἑσπευμένην, ἥτις δικαίως θεωρεῖται ὡς ὑπὲρ πάσαν ἄλλην ἀξία σεβασμοῦ καὶ δυναμένη νὰ ἐνοήσῃ καὶ αἰσθανθῇ τὸ δικαίον τοῦ ἀδικουμένου, πρὸς τὴν Α. Μ. ὅπλ. τὸν ἑκσίλεια τῆς Ἰταλίας Umberto I, ὅταν καὶ ὁ λόγος τῆς εἰς τὸ Ἰταλικὸν συνθέσας αὐτοῦ. Τὸ δὲ διότι πρόερχεται ἐκ καλῆμου φιλότατου τῆ «Κυψέλη» ἀλλὰ καὶ λίαν δεδοκιμασμένου καλῆμου, ὅστινος οἱ διὰ τοῦ La Grecia nel Gennaio del 1886 ἄρτι ἀνεκπεφθέντες μελωδικοί τόνοι ἔναυλοι ἐτι εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν εἰσι, μεγίστης δὲ ἠχοῦς καὶ δικαίας, λαμπρᾶς ἐξυμνήσεως, οὐ μόνον ἐν τῷ Ἑλληνικῷ, ἀλλὰ καὶ ἐν ἅπαντι τῷ Ἰταλικῷ τύπῳ ἔτυχον, τ. ε. τοῦ καλῆμου τοῦ προσφιλεστάτου ἡμῶν συνεργάτου Μ. Μαρτζώκη.

Τὸ ποῖμα τοῦτο δημοσιεύοντες ἐπανάγκης ἐκρίναμεν διὰ τοὺς ἀπέριους τῆς Ἰταλικῆς ἱστορίας ν' ἀναφέρωμεν ὅτι ὁ πολὺγλωσσος καὶ πολυμαθὴς τοῦ ποιηματίου ποιητῆς, ἡμέτερος δὲ συνεργάτης, λίαν τε γνηνέντως διεξέρχεται ἐν αὐτῇ τὴν σύγχρονον ἱστορίαν τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ τῶν πρώτων νεῶν τοῦ Ἰταλικοῦ στρατοῦ τοῦ Πεδεμοντιῶν ἐν ἔτει 1848 πρὸς τὴν Αὐστρίαν ἀγωνιζομένους ἀρχόμενος, ὅτε ἡμέτερος ἐτι ἀνεπαύετο ἐν τῇ κοιτίδι Αὐτοῦ ὁ νῦν τῆς Ἰταλίας Ἀρχὼν, εἶτα δὲ εἰς τὴν ἥταν τῆς Νοβάρρας, καὶ τὴν ἐκτακτον γενναίωσιν, ἣν ὁ τότε νεαρὸς PRINCIPE UMBERTO ἐν τῷ ὑπὲρ Ἑνετίας τῷ 1866 πολέμῳ ἐπεδείξατο, μεταβιβαίων καὶ εἰς τὴν ἐν τῷ Καπιτω-

λείῳ ἔωσιν τῆς ὅλης Ἰταλίας καταλήγων.

Τιμῶντες οὕτω καὶ αὐτὸς τὰς στίλας τοῦ περιδικίου ἡμῶν διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως UMBERTO I, ἔχομεν ἀναξιδαντον πεποίησιν ὅτι Οὗτος οὐδέποτε θέλει ἐνοθῆ μετὰ ἄλλων Δυνάστην εἰς ἀτιμωτικὴν ἢ ἀνανδρον κατὰ τῆς παγῆς Ἑλλάδος ἀπόρασιν, μὴ ἐπιθυμῶν θεσβίως παντάπασι οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ν' ἀμικρῶσθαι τὴν λαμπρὰν δάρτην, δι' ἧς Αὐτὸς τε καὶ ὁ ἐνδοξὸς Αὐτοῦ πατὴρ τοῦ Οἴκου τῆς Σαβοῦας τὸ ἐνδοξον περιέβηλον Σῆμα.

Η ΔΙΕΤΟΥΝΣΙΣ

ΔΙΟΥΝΣΙΟΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ

(συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλ.)

Καὶ ὁ Γρυπάρης ἔγραψε τὴν Κατάρρα τοῦ ἐραστοῦ πρὸς τὴν ἐρωμένην, μιμούμενος τὸν Λαγγοειδάρρα, οὗτινος ἢ Κατάρρα, δυστυχῶς, τυποῦται εἰς τὰς Ἀνθολογίας φέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ Σολωμοῦ. Ἡ Κατάρρα τοῦ Λαγγοειδάρρα, καίτοι ἐνιαχοῦ εἶνε καλλιτέρα τοῦ Γρυπάρη, ὅμως δὲν εἶνε ἔργον καλλιτεχνικὸν περιέχον ἅμα δὲ καὶ χυδαίας ἐκφράσεις καὶ ἀράς, αἵτινες μόνον ἐπιτρέπονται εἰς τὸ εἶδος τῆς κωμικῆς Λιας τοῦ εὐφραντάτου Σαβόγια, ἥτις καταρᾶται τὴν Μηλιάν.

Ὁ πολὺς πρὸς τὰς γυναῖκας ἔρωσ ἐβλάψεν πολὺ τὴν Μοῦσα τοῦ Γρυπάρη ἢ καρδιά του πάντοτε ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἔρωτος καὶ ἐν μόνον βλέμμα γυναικὸς εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸν κάμῃ δυστυχῆ. Τὸ αἶτιον ἦτο, λέγει, ἡ φύσις.

Δὲν μοῦ λές, τί πταῖω ἐγὼ,
Ἄφου ἡ φύσις νὰ ἀγαπῶ.
Ἀπεράσις νὰ μέγῃ,
Καὶ εἰς αὐτὰ ἡ ψυχὴ νὰ τρέχῃ;
Εἶνε ὁ οργανισμὸς,
Κῆ ἀρροικῶ ὁ καῦμὸς
Νὰ ἔρχεται, δίχως νὰ ξέρω,
Καὶ δεῖναι νὰ ὑποφέρω.
Πάσχω πολεμῶ νὰ βγῶ,
Ἄλλὰ μάττω εἶνε αὐτό.
Καὶ ὅσον φεύγω τὸσον μνέσκω,
Καὶ ξεγλύτρωμα δὲν βρέσκω.
Μάλιστα χειροτερεῶ
Ὅσον λευθεραὶ γυρεῶ.
Καὶ ἡ τύχη μὲ σκνῶ

Πάντα μέχει νὰ ἀγαπῶ,
Ἐπειδὴ οἱ ποιηταὶ
Εἶνε αἰώνια ἐρασταί.
Ὅμως εἰς τὸν ἔρωτα δὲν ἦτο σταθερὸς,
Πάντα πάντα ἐρωτευμένους
Θεὸ νὰ ἦμαι ὁ καμμένος.
Κ' ἡ Σλαμμένη μου καρδιά
Νὰ μὴ ἔχῃ ἰσχυρία.
Ὅταν μία ἀληθινῶς
Παρειθὺς ἄλλη ἀγαπῶ
Τί ναι τοῦτο τὸ κακὸ
Ὅπου μέσα μου ἀρροικῶ
Νὰ μὴ ἔχω σταθερὸ
Ἐρωτα καὶ δυνατὸ κτλ.

Ἐκαμε καὶ ποιημάτιον, δι' οὗ λέγει ὅτι ὁ ἀνὴρ ὅταν νομφεῦται πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἀγαπᾷ ὡς αὐτὸς ἔκαμνε, καθότι ἡ καρδιά οὐδέποτε δεσμεύεται. Κακίση ἢ θεωρία ὡς καταστρέφουσα τὸ ἰδανικὸν τῆς οἰκογενείας. Ἴδου καὶ ποίημα φέρον τίτλον Ὁ Τάφος μου:

Ὅπου ἰδῶς δύο κυπαρίσσια
Εἰς τὸν κῆπον, καὶ δύο ἔτηλαί,
Ἐκαὶ μέσα εἶμαι θαμμένος,
Κ' ἔλα ποθητὰ νὰ κλαίς,
Ἔριξε κάτω τὰ μαλλιά σου,
Εἰς τὸ μνημῆμά μου ἐμπροσθὰ,
Νὰ κολῶν τὰ δάκρυά σου,
Ἄπ' τὴν πλάκα εἰς τὴν καρδιά.
Τότε ἐγὼ ὁ δυστυχεμένος,
Εἶθε πέρα ἀνασασμῶ,
Βλέποντας πῶς εἶμ' κλαίμενος
Καὶ εἰς τὸν ὕπνον τὸν φερνῶ,
Εἶθε μετανῶσω τότε,
Ἄν καμμία φορὰ ποτὲ,
Ἀπὸ ζήλεια τῆς ἀγάπης,
Ἐψοφιάσθηκα διὰ σέ.
Κ' εἶθε μῶρονται ἀπεθύμιας,
Μάλι νὰ ζωντανευτῶ,
Γιὰ νὰ χαίρωμαι, νὰ λάβω,
Γέτωσι ταῖρι ἀγαπητῶ.
Ὅπως προσταγῆ νὰ γένη.
Ἐνας ἱερὸς ναὸς,
Ὁ παπᾶς νὰ λειτουργήσῃ,
Νὰ μὲ συγχωρᾷ ὁ λαός.

Ἡ ποίησις εἶνε ἡ ἐκφρασις ἢ μάλιστα ὑψηλῆ, ἀθῶα καὶ ζωηρὰ τῶν εὐγενεστέρων ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων. Ἡ ποίησις πρέπει, διδάσκουσα ἢ συγχινούσα, νὰ ὑψοῖ ἡμᾶς εἰς σφαῖραν ἀνωτέραν, καὶ ἵνα ὁ ποιητῆς κυ-

ριεύσῃ τὰς καρδίας ἡμῶν διὰ δυνάμεως τοιαύτης, δεόν νὰ ἔχῃ ἰσχυρὰν πίστιν. Ὁρθῶς λοιπὸν ὁ ἡγεμὼν τῶν συγχρόνων ἰσπανῶν ποιητῶν, ὁ Zorrilla, λεινολογοῖ τοὺς ποιητὰς ἐκείνους, ὅτινας ἀνεπίστεως ψάλλουσι καὶ οὕτω ματαιοπονοῦσιν. Ἄν ἐκ τῆς παραστάσεως ὑποκειμενικῆς ὕλης ἐπὶ πάντα τὰ εἰς τὸν ψυχικὸν καὶ πνευματικὸν βίον ἀφορῶντα, μορφωταὶ ἢ λυρική ποιήσις, καὶ οὕτω δεόν νὰ ἦνε τὸ εἶδος τοῦ ποιήσεως ἡ ἐκδήλωσις τῶν εὐγενεστέρων ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων, εἰς κοινὸς ψάλλτης μὲ αἰσθητάματα μὴ εὐγενῆ ἢ καρδίαν διεφθαρμένην, δὲν δύναται νὰ ἦνε ὁ ἀληθὴς ἰδανικὸς ψάλλτης τῆς πατρίδος, τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς θρησκείας, καὶ οὐδὲ ἡ ἐκδήλωσις τοῦ ἔρωτός του νὰ ὑψοῖ. Ἡ ἐκδήλωσις τοῦ κοινού ἔρωτος εἶνε πολὺ διάφορος ἐκείνης τῆς εὐρισκομένης εἰς τὴν ποιητικὴν Ἀνθολογίαν τοῦ Ἰνδοῦ Χάλα καὶ εἰς τὰς ποιήσεις τῆς ἑλληνίδος Σαφροῦς, τοῦ Ῥωμαίου Τυβούλου, τοῦ Ἰταλοῦ Δάντου καὶ τοῦ γάλλου Musset.

Εἰς τὴν ἔρωτικὴν ποίησιν ὁ Γρυπάρης δὲν ἠθέλησε νὰ ἦνε ὁπαδὸς τῶν ἀνω ποιητῶν. Ὁ Γρυπάρης ἠγάπα τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ, δυστυχῶς, οὐχὶ δι' ἑνὸς ἰδανικοῦ ἔρωτος. Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἔγραφον διάφοροι ζακύνθιοι ἔρωτικὰ ποιήματα. Δὲν ἐνωθὲν τὰ ὀνόματα τοῦ Φωσκόλου, Σολωμοῦ, Τερτσέτη, Ράμα, Μάτεσι, ἡάλλων, ὧν ἐδημοσιεύθησαν συλλογαί. Εἶδομεν προσέτι λαμπρὰ ἔρωτικὰ ἀνέκδοτα τοῦ Λαγγοειδάρρα, Γαῆτα, Δομενεγίνη, Πελεκάση, Πατρινοῦ καὶ ἄλλων μεστὰ περιπαθείας ἰδίως τοῦ Λαγγοειδάρρα, ὃν ἡ φύσις τὸν εἶχε προικίσῃ διὰ οἴστρου ποιητικοῦ. Οἱ γράφαντες ἰταλικά ποιήματα ἦσαν διάφοροι, τινὰ λ. χ. τοῦ Παύλου Μερκάτη εἶνε καλά. Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἦτο διὰ τὴν Ζάκυνθον ὄντως ποιητικὴ καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως κατέχει τὴν πρωτίστην θέσιν.

Τοῦ Γρυπάρη ἡ λύρα δὲν ἦτο ὁμοῦ μονότονος. Ἐγραψεν ἰδουλία τινὰ καὶ ποιήματα ἐπὶ παντοίων ἀντικειμένων, ὅσον: Ἡ ματαιοφροσύνη—Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου—Τὸ πῆγμα τῆς Λευκάδος—Ὁ ἀβλαβὴς, βλαπτικὸς—Ἡ φιλία—Τί πρέπει νὰ ἦνε τις νὰ ἀγαπᾷται—Ἡ ἐπανάστασις τοῦ κόσμου—Ὀνειδὸς—Ἐγώσις τοῦ κόσμου—Διὰ τοὺς ἀτέχνους—Ὁ κακὸς πλούσιος—Ὁ ἐρημίτης—Ὁ Ψαράς—Ὁ περίπατος—Ζήτησις τοῦ παιδιοῦ ἀ-

ρῆσις ἐκείνη· ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ὤμεν ἀλήθει·ς καὶ τέλειος φίλο· μιᾶς γυναικὸς, εἰμὴ ἐν ἡ ἡλικίᾳ παύομεν νὰ ἀσχολώμεθα περὶ ἡμῶν, καὶ ἀποποιούμεθα εὐκρινῶς νὰ ἐμπνέωμεν ἔρωτα.

* *

Μία μόνη φίλια εἶνε εὐκόλος τοῖς νέοις, καὶ μικρὸν ἦττον ὥραϊα τοῦ ἔρωτος· ἐκείνη τῶν μακρῶν φίλων. Αἱ εἰκόνας αὐτῶν εἰσι πλεόν τῶν προσώπων των ποιητικαὶ, αἱ ἐγγραφοὶ αὐτῶν λέξεις εἰσι γλυκύτεραι τῶν πορορικῶν· ἀλλὰ δύνανται νὰ προκαλέσωσι τὸν ἔρωτα, χωρὶς νὰ κάμωσι νὰ ἀποθάνῃ ἡ φίλια. Τὸ ἐρωτικὸν φίλημα τετυπωμένον ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς, δὲν ταράσσει τὴν ἡμετέραν φιλικὴν ἀρμονίαν· ἐκείναι δὲν αἰσθάνονται αὐτὸ εἰμὴ ἐν τῇ ἀγαπητῇ ζωηρότητι τῆς ἀπαντήσεως. Αἱ ἐπιθυμίαι ἄς ἐνέπνεον ἡμῶν διὰ τῆς παρουσίας των, ἀναφλέγονται συχνάκις· ἀλλὰ μὴ εὐρίσκουσι πρὸ αὐτῶν ἡ εἰκόνα, μεταβάλλονται καὶ ἐκτείνονται εἰς τρυφερότητα. Ἡ ἀπόστασις εἶνε ὡς λευκὸς διαφανὴς πέπλος, περιτείλλων τὸ πρόσωπόν των, εὐγενεὺς μυστηρίου, ὅπερ κρατεῖ ζωῆρον ἐν ἡμῶν αἰσθημάτι περιεργείας φαντασιώδους καὶ σεβαρμοῦ νεανικοῦ, προσφιλεστέρας εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἀρχαίας οικειότητος. Ἡ γραφὴ ποιεῖται καὶ θαπειὰς αἰτίνες τῇ χειρὶ εἰσὶν ἀπηγορευμένα. Γράφουσι τόσῳ καλλίτερον ἡμῶν! ἐπιστολάς ἀρμονικὰς καὶ εἰστροφῶς, ἐν αἷς ἡ σκέψις δέικνεται μόλις, καὶ φεύγει, ὡς ἵνα κάμῃ τὴν ἡμετέραν τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ ἀκούεται ἐκεῖ ὁ ἔκρους αἰσθημάτων μὴ ἐκφρασθέντων, ἅτινα ζητοῦνται μεταξὺ τῶν λέξεων, καθὼς ἴα μεταξὺ τῶν φύλλων· καὶ αἱ μικραὶ διαγραφαὶ παρέχουσιν εἰς τὸν νοῦν μακρὰν ἐργασίαν, ὡς φωναὶ ἀναρῶν ἐραστοῦ ὑπεκρυφίσαν ἐν τῷ ὕπνῳ. Μετὰ τίνος ἀνυπομονησίας διασχίζονται τὰ περικαλυμμάτια ἐκείνα ἐν ταῖς ὕλιεραῖς ἡμέραις, ὅταν ἔχωμεν ἀπαυδῆσαι ἐκ τῶν βιαιῶν καὶ ἀγροίκων προτροπῶν αἰτίνες ἡχοῦσι πέριξ ἡμῶν, καὶ πόσον ὠφελεῖ τὴν καρδίαν ὁ ἀσυνήθης τράμος τοῦ λεπτοῦ ἐκείνου χαρακτῆρος, ὅστις λέγει.—Ἐκλαυσεν!—Ἐπιστολαὶ ὡς τὸ ἄσμα μητρὸς, λέξεις γλώσσης ἀορίστου, ἄς ὁ ἄνθρωπος ἐγγενεῖ, ἀλλὰ δὲν ὀμιλεῖ· κελαιρισμὸς τῆς ψυχῆς, ἄς μόνη ἡ μουσικὴ δύναται νὰ μεταφράσῃ εἰς αἰσθητάματα.... Ἄλλὰ τὰ ἔτη παρέρχονται, καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ἀραιώνονται καὶ καθίστανται λυπηραὶ· ἡ φίλη ἀφῆρηθῆ ἡμῶν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἡ τῆς οικογενείας, ἡ τῆς τύχης... Οὐχὶ ὅμως ποτὲ ὑπὸ τῆς μνήμης. Ἐμεινεν, ὡς καθαρὰ λάμψις ποιήσεως ἐν τῇ ζωῇ ἡμῶν· αἱ ἐπιστολαὶ τῶν φίλων δὲν καίονται ὡς αἱ τῶν ἐραστῶν· αἱ πορφυρὰι νεφέλαι περῶσι, καὶ ὁ οὐρανὸς κυανουχῆς μένει.

* *

Ἄλλ' ἂν ἡμῶν ἕκαστος ὄφειλε νὰ διηγηθῆ τὴν ἱστορίαν τῶν μὴ εὐδοκίμησασάν γυναικείων φίλων του Σκεθῆτε αὐτὰς καὶ θὰ παρουσιασθῆ εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν ὁ πίναξ ἡμισοβαρῆς μυθιστορικῆς ἥτις θὰ ἐπὶ οὐκίε θήρουον· φίλια ἄγνόταται, αἰτίνες ἐκάθσαν μυστηριώδως, ὡς μακροτάτη ὑπόγειος θρυαλλίς, ἐπὶ μῆνας καὶ ἐπὶ ἔτη, καὶ αἰτίνες διεργάγησαν αἰρηθῆδως, ὡς ὄρος κόνεως, εἰς ἔρωτα μακινῶδη, ὄστις ὁ φίλος καὶ ἡ φίλη ἔμειναν ἐκείνοι οἱ πρῶτοι θαυμασταὶ, ὡς πρὸ ψυχολογικοῦ θαύματος· φίλια χαῦνοι καὶ μαρὰι, καλλιεργημένα ὡς εὐρωτιώσαι ἐπὶ τοῦ κορμοῦ πάθους προσφιλοῦς σεσηπτός, καὶ εἶτα διακοπιεσαι ἀπὸ κοινῆς συμφωνίας μετὰ περιφρονησεως· φίλια ποιητικοδραματικαὶ, εἰδους ἀντιθέτου, ὑποστηρηχθεῖσαι σοβαρῶς ἐπὶ ἀρχετὸν καιρὸν, καὶ εἶτα ἐκθλιβεῖσαι ποτὲ μετὰ παρὰλάσματος γέλωτος· φίλια αὐστηρα καὶ ὠραῖαι, ἄς ἡ δυσανασχέτουσα ἡμῶν νεότης ἔθραυσε δι' ἐνὸς κτυπήματος διὰ πάντοτε μετὰ χειρονομίας ὑβριστικῆς μεταβολῆς· φίλια ἀμφίβολοι φρησκευτικαὶ, καὶ ἐγκληματικαὶ ἀμοιβαίως, κανονισθεῖσαι κατὰ τοῦς νόμους τοῦ ἄλλου κόσμου, διηνεκάς ἰσοειδῆς καὶ συναμύτας κατὰ τὴν νευρικὴν κατάστασιν· φίλια λατρευθεῖσαι ἐπὶ ἐπτά ἡμέρας, ὡς γυναικὸς θεῶν, καὶ βρεθεῖσαι εἶτα ὡς πλαγκτόνας, ἀνογιέντος τοῦ πρώτου βήγματος, δι' οὗ ἐξέφυγεν ἡ σπερμάτικις ἦν εἶχεν ἐν τῷ σώματι. Ὅχι, ἀληθῆς φίλια μεταξὺ γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς, ἐν ἡ ἡλικίᾳ ἀκόμη εἶνε δυνατὸν νὰ θεωρηθῆ ἔρωσ, εἶνε σύμπτωσις· αὐτὴ ἐξεῖταιται ἀμφοτέρωθεν καταστάσεις φυσικὰς, οικογενείας καὶ ζωῆς, μικρὸν ἦττον εὐκόλους νὰ εὐρεθῶσιν ἠνωμένα μετ' ἐκείνων αἰτίνες ζητοῦνται εἰς δύο ἐξόχους καλλιτέχνας ἵνα δύναται νὰ ἐργασθῶσιν ὁμοῦ ἐν μιᾷ καλλιτεχνικῇ ἐργασίᾳ. Ὅλγιοι ἔσπον ταυτάς φίλιας, καὶ εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι! Διότι ἀρίνουσιν εἰς οὗς κέχτηνται αὐτὰς, ἀδιαγράπτον τῶπον εὐγενείας· ἡς εὐρίσκαται τι ἀκόμη μέχρι τοῦ μέσου τοῦ βορβόρου τῶν εὐτελεστέρον παθῶν, καὶ ὑπὸ τὰ ἐρεῖπια τῆς τιμῆς.

Δ. Ι. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Alla Maestà di Umberto I (Μ. Μαρτζώκης)—Ἐπὶ τοῦ ποιήματος Οὐμβέρτου Α'. (Ἡ Διεύθυνσις)—Διευστῆς Γρυπάρης συν. (Σ. Δε-Βιάς)—Αἱ φίλαι, συν. καὶ τέλος (Δ. Καραγιαννάκης).

ΤΥΠΟΣ Σ. ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΥ